

se nemůže rejstříkový soud zabývatí vůbec otázkou přípustnosti dodatků do firemního znění pojatých proto, že firma jest již zapsána u krajského soudu v Liberci. U krajského soudu obchodního v Praze, kde má tato firma zapsána býti následkem přeložení sídla z Liberce do Prahy, jde o zápis nový a tu jest rejstříkový soud podle § 11 zákona ze dne 6. března 1906 čís. 58 ř. zák. oprávněn i povinen, by zkoumal zákonitost a úplnost opovědi, a, shledá-li závady, by dal příslušné příkazy k jich odstranění. To platí i o znění firemním a proto právem první soud, shledav závady ve firemním znění, dal příkaz k odstranění těchto závad. Firma téhož znění byla již dne 5. prosince 1930 opovězena k zápisu do obchodního rejstříku a vrácena byla usnesením ze dne 2. března 1931 k doplnění, zejména také pokud se týče znění firemního, které shledáno nepřipustným. Stížnost proti tomuto usnesení zůstala bez úspěchu, načež byla opověď vzata zpět. Chtějí-li tudíž jednatelé, aby firma, o níž jde, byla zapsána do obchodního rejstříku při krajském soudě obchodním v Praze, musí především vyhověti usnesení ze dne 2. března 1931.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Podle druhého odstavce § 46 zák. z 19. června 1931 čís. 100 sb. z. a n. může býti podán dovolací rekurs proti usnesení rekursního soudu, jímž bylo potvrzeno usnesení soudu první stolice jen pro nezákonnost, zřejmý rozpor se spisy nebo zmatečnost. Z těchto, po zákonu jedině přípustných důvodů, uplatňují stěžovatelé jen onen na prvním místě uvedený, leč neprávem. Skutkový stav, který byl podkladem rozhodnutí nižších soudů, nedoznal změny, neboť podle lustra byla v obchodním rejstříku zapsána ještě dne 11. srpna 1932 firma »Tungsram« společnost pro výrobu elektrických žárovek a elektřinu s r. o.« a není ani v dovolacím rekursu tvrzeno, že by byla tato firma již vymazána, neb aspoň zrušena a likvidace zapsána. Zápisu nové firmy vadí tudíž dosud překážky, jichž odklizení bylo jednatelům uloženo již usnesením ze dne 2. března 1931.

Čís. 12832.

Základní ustanovení soudního řízení nesporného (zákon ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n.).

V nesporném řízení lze proti usnesení rekursního soudu, jímž bylo zrušeno usnesení prvního soudu, v ž d y podati rekurs k nejvyššímu soudu; tedy nejen v případě, o němž jedná § 527, druhý odstavec c. ř. s.

(Rozh. ze dne 22. září 1933, R I 672/33.)

V nesporném řízení zrušil rekursní soud usnesení prvního soudu a vrátil mu věc s příkazem, by po případném doplnění znovu rozhodl. Dovolací rekurs do tohoto usnesení rekursní soud od-

D ů v o d y: Dovolací rekurs napadá usnesení rekursního soudu, jímž bylo usnesení prvního soudu zrušeno a tomuto soudu nařízeno, by znovu rozhodl, doplně po případě řízení, aniž bylo doloženo, že jest jednati teprve po pravomoci. Podle § 527, druhý odstavec, c. ř. s. nelze napadati takové rozhodnutí rekursního soudu (srov. rozh. čís. 923 sb. n. s.); jest se nyní zabývati otázkou, zda lze ustanovení § 527, druhý odstavec, c. ř. s. obdobně použiti v nesporném řízení. Z doslovu §§ 34, 35, první odstavec, a 39 zák. čís. 100/1931 nelze v tomto směru nic dovoditi. Lze však seznati smysl uvedeného místa zákona, že v takových případech, o jaký tu jde, jsou další opravné prostředky vyloučeny. Neboť podle § 23 cit. zák. — jako dříve podle § 2 čís. 5 nesp. pat. — jest soud povinen vyšetřiti z úřadu všechny okolnosti a poměry důležité pro rozhodnutí. Soud nemá proto rozhodnouti o věci, jež nebyla s dostatek vysvětlena. Toto právo a zároveň povinnost jest přiznati i rekursnímu soudu. Nejsou proto rozhodnutím rekursního soudu a příkazem prvnímu soudu dotčena práva účastníků. Nemohou se proto účastníci považovati za postiženy, z čehož plyne, že proti takovému rozhodnutí rekursního soudu není rekurs přípustným. Stěžovatel má — jak plyne i z § 39 zák. čís. 100/1931 — vyčkati, až rekursní soud rozhodne ve věci samé a teprve pak může po případě napadati rozhodnutí sobě nepříznivé (srov. rozh. čís. 860 sb. n. s.).

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil rekursnímu soudu, by o dovolacím rekursu dále po zákonu postupoval.

D ů v o d y:

Názor rekursního soudu, že v nesporném řízení není přípustný dovolací rekurs proti usnesení rekursního soudu, jímž tento zrušil usnesení prvního soudu a uložil mu, by, doplně řízení, znovu rozhodl, jest mylný. V otázce, o niž jde, přichází v úvahu ustanovení § 46 odst. (1) zákona čís. 100/31 sb. z. a n. Podle tohoto ustanovení zákona může býti podán — změnil-li nebo zrušil-li vyšší soud usnesení první stolice — proti rozhodnutí druhé stolice rekurs k nejvyššímu soudu z důvodů, ze kterých lze si stěžovati k soudu druhé stolice. Z doslovu tohoto ustanovení vyplývá, že lze vždy proti usnesení rekursního soudu, jímž bylo zrušeno usnesení prvního soudu, podati rekurs k nejvyššímu soudu a nejen snad v případě, o němž mluví ustanovení § 527 druhý odstavec c. ř. s. Předpisu tohoto ustanovení zákona (§ 527 c. ř. s.) nelze v nesporném řízení ostatně použiti ani podle doslovu ustanovení § 34 zákona čís. 100/1931 sb. z. a n. Správnost této zásady uznával nejvyšší soud i před platností zákona čís. 100/1931 sb. z. a n. (rozh. čís. 4434 sb. n. s.) a rekursní soud se tudíž neprávem dovolával ve svém usnesení rozhodnutí nejvyššího soudu čís. 860 a 923 sb. n. s.

Čís. 12833.

Soudu, rozvrhujícímu nejvyšší podání za vydraženou nemovitost, nepřísluší řešiti otázku, zda přihlášený převodní poplatek byl vyměřen z předběžné smlouvy tržové, či ze smlouvy definitivní, aniž otázku, jaké